

hol a tizenkét apró, csipogó, éhes, kis jószág várta őket, mint mindig: éhesen.

B. Hajós Terézia.

## Szeresd az állatot!

Aki bántja az állatot,  
Az bántja az Istent,  
Mert nekünk az Ő jósága  
Teremtett meg minden!

Aki védi az állatot,  
Szereti az Istent,  
Aki nekünk bölcs kezével  
Megteremtett mindent.

Aki bántja az állatot,  
Az magát is bántja,  
Mert az ilyent, — ha baj éri.  
Senki meg nem szánja.

Aki védi az állatot,  
Nem is veszi észre,  
Hogy az Isten meleg szóval  
Meggicséri érte.

Meggicséri, kézenfogja,  
Minden léptét védi, —  
Ha könnye hull, gondos kézzel  
Le-letörli néki.

Móra László.

## Fészek az eresz alatt

Egy kis fecskéfészek van az eresz alatt. Figyelmesen, gondosan van oda építve, éppen ahol a csepegő gerendája, meg a fal szögletbe futnak. Régen itt van már ez a fészek, körülötte a fal vakolatja lepergett s a szalmafödél széle is nagyon csipkés. Szegény emberek laknak e házban, nem igen jut házcsinosításra. A falu utolsó háza, mellette megy ki a libák poros országútja a faluból, innen kezdődik a hajlós, liliomos kerítés, amelyet megmegtépáz egy arra menő kis libapásztor, hogy tipegő, apró, zöld-pelyhes libuskáinak vendégséget csináljon. Apró kelyhü, lila virágocskáit méhek látogatják, ezeknek meg mézzel szolgál.

A ház előtt kis kert van, fehér, rácsos kerítés körüli. A kis kertben két nagy akác lombja vet árnyat a nagy piros virágú babbal befuttatott ház elejére. Két kis kerek virágágy közepén rózsafák állnak, az egyik piros, a másik fehér rózsákkal van tele. Néhánynak a szirma már le is hullott az illatos rezedák s a félénk árvácskák közé.

Az udvaron egy öreg tyuk kotyog pittyegő csirkéivel, arra tart, hol egy apró, csengős barika legelészik, nem messze tőle a kosztros kakas — a leghíresebb torku legény a faluban — jár igen kényesen egy sereg tyuk között; nagyokat bök sarkantyus lábával, élesekét kiált, ha valami magra talál. A kis boci is kint van, éppen a kut vályujánál áll, oda bámul a szilvás felé, ahol dus ló-

herés van. Azon gondolkozik talán, hogy miként juthatna be. Egyet csavarint a fejével, aztán neki indul a kut mellett lévő pocsoljának, amelyben kacsák kotorásznak. A boci rájuk bámul, azok megijednek, sárogva menekülnek, ki merre lát. Ez tetszik az udvar óriásának, nagyokat ugrik örömeiben, erre meg már a tyukok is kotkodácsolni kezdenek. Felrebbennek a ház tetején sütkérező verebek is, a csengős bari is megszalad. De már erre a hősködő boci is megijed, s bámulva áll meg az udvar közepén... Csend lesz... csak ott csipognak az eresz alatt.

Két apróság nyújtja ki fejét a fészek kicsi ablakán; vékony csőröcskéjük még sárga szegélyű, nyakuk is csupasz, csak a fejükön van kevés toll. Ugy megcsipognak, jajgatnak, ugyan mi bajuk van? mi bántja kis szívüket?

Nézem őket figyelmesen. Össze-összeteszik fejüket, meg behuzódnak, meg kihajolnak s arra csipognak az udvar felé.

Tudom már, mit akarnak! Ki szeretnének szállni az udvarra, oda a pipegő csibék közé szaladozni, játszani vágnak szabadon. Bohó gyereknépség, puha, pelyhes fészkekből kivágyódól a kemény udvarra, hol annyi veszedelem, ahány pillanat.

Én is voltam ilyen bohó gyerek, én is vágyódtam ki, ki a puszta mezőre lepkék után futkosni, fákat mászni, bokrot bujni. Oda vágytam a nagy világba, a zajba, hol szabadon lehet tenni. Azt hittem, a nagy világ csak a szőlőhegyekig terjed. Ugy beláttam én is a vágyaim világát kis házunk tornácáról, mint ti, apró fiókák az udvart kis fészketek ablakából.

Aztán elértem vágyamat, kirepültem fészkeimből a mezők világába... onnan is tul, a szőlőhegyeken is tul, messze a nagy világba, a zajba. Régen volt az! Vágyom, visszavágyom a régl fészkebe s ha szőlőhegyet látok messzünnen feltűnni, megrezdül a szívem s könny ül a két szememre... az a kis fészek jut az eszembe...

Majd kirepültök ti is, csipogó fiókák, majd akkor fogjátok megtudni, hogy esztelenség kivágyódní a puha fészkekből, -- majd akkor tudjátok meg, hogy mi volt a védő, pelyhes bölcső, ha a vihar odaver a bokor alá, a tüskék közé; majd akkor, ha zsákmányleső vércse kiüldöz a messze pusztába, ismeretlen vidékre, majd akkor tudjátok meg, ha keresni fogjátok az utat vissza hozzá és nem találjátok többé...

A két tokos apró fiók csak tovább csipog s ez az udvar csendjében igen élesen hangzik. Egyszerre elfelejti az udvar népesége a félelmetes bocit, mely ott áll még most is az udvar közepén s oda kezdenek figyelni az eresz alatt rejtőzködő fészkekre.

Felnéz az öreg tyuk is, a fiai jutnak eszébe, az apró, sárga bolyhos csibék. Az erős csipegés nem tetszik neki, körülnéz az égen, hogy nem lát-e ott valami ragadozó madarat, héjját, vércsét.

Az ég tiszta, még felhő sem uszik rajta. De hátha mégis közeledik valamelyes veszedelem, a gondos anyának mindennel

számot kell vetni; szaporán kezd kottyolni s a gát felé siet, utána kis gyermekei. Ott aztán meghuzódik, szétteríti két szárnyát s alábugjik valamennyi apróság.

Most már nyugodtan huzza be fejét, de azért még mindig figyelmesen nézdegél az égre. A kosztros kakas is félre-félre billenti a fejét s le-felles, nagyot kiált, fölborzolja tollát és sarkantyuját megfeszítve áll készen a harcra. A tyukok szétrebbennek, egyik-másik kotkodácsol is félelmében. A kacsák lekapják fejüket s összefutva hápognak. A bari is mozdulatlanul áll, csak a szemével pislog hol a megriadt szárnyas népre, hol meg a boci-ra, mintha tanakodnék, hogy miért van ez a nagy riadalom a kis udvarban.

Ekkor egy bozontos fejü apró gyerek tipeg ki a pitvarajtón, nagy szakajtó van kezében, alig bírja, csak úgy tántorog vele. Egyszerre vége az udvar népeisége riadalmának, oda szalad valamennyi, még a kis boci is nagyokat ugorva.

Az eresz alá is beszáll egy kis madár, elhallgatnak a csipegető apróságok ott is, csak valami csendes csicsérgés hallatszik le az udvarra, mintha a jó szülő játszadoznék, nevetgélne gyűgő apró fiaival. édesen, csendesen...

Nógrády László.

## A vörösbecgü

Összel, amikor vándormadaraink elköltöznek és a néma erdő lombtalanul, sötéten tekint a távolba, a mi kedélyünk is elborul. Ilyenkor olyan üdítő a kietlenné vált erdőből közelünkben leszálló madarak látása. Szívesen látott vendég valamennyi, a cinkék is, a varjak is, a sármányok is, a bubos pacsirta is, de legkedvesebb valamennyi között mégis a vörösbecgü.

Akit nem érdekelnek a madarak, s nem ügyel rájuk, annak is szemébe ötlük ilyenkor az a kis fürge szárnyas, amely bizalmatlanság nélkül ott ógyeleg körülötte, mintha minden áron észre akarná vétetni magát. Ha aztán kevés figyelemre méltatták, a többi már az ő gondja, hogy tetszelős külsejével, életvidám, pajzán kedvességével behízelegje magát. Mikor még nyári vendégeink nem érkeztek meg, mikor ólomszürke, szomorú ég borul az erdőre, olyan jól esik a száraz, szörke gallyakon megpillantani az élénk színü vörösbecgüt. Magunk is földvidulunk láttára, amint vidám csicsérgésével megeléinkiti a nagy, szomorú erdőt. De ezt a nagy örömet, melyet nekünk szerez, gyakran megkeserüli szégyény, ha fagyos napok állanak be, nem annyira a hideg, mint gyengéd testalkata miatt. Azért a téli napokban különösen meghatóan énekel, panaszkodva csicséreg, de amint a mosolygó nap-sugár eltűnik; vele megy az ő lobbanó reménye is. Amikor a téli szél aztán végre meleg esőt hozva, enyhévé teszi a levegőt, a vörösbecgüek elhagyják a kerteket s páronként vonulnak a lomb-